

χωριό. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ σπίτι, ὁ σκύλος, τὸ καματερό, ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν ἓνα συνοικισμόν, ἦσαν ἐκεῖ.

Τρεῖς μεγάλες φωλιῆς ὑψώθησαν, σὰν νὰ ἔπεσαν ἀπὸ κάποιον κόσμον τῶν παραμυθιῶν τίποτε τέρατα μαυριδερά. Τὰ μουλάρια ξεφορτωθέντα ἔβασκαν γύρω εἰς τὰ τσαντήρια, οἱ σκύλοι κουρασμένοι ἐξαπλώθησαν ἐπάνω εἰς τοὺς γιούκους μὲ τὰ ῥάκη, καὶ οἱ γύφτοι τελευταῖοι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα κουρασθέντες, ἀφοῦ ἐξέζεψαν, ἐκάθησαν ἐπάνω στὸ χῶμα, εἰς ἓνα κύκλον ἀσχήμων φαντασμάτων καὶ δὲν ἐκινήθησαν πλέον. Ἐκεῖ ἐπασάλειψαν μὲ λίγο νερὸ τὰ μουτζουρωμένα μούτρα των, ἐκεῖ ἐστέγνωσαν στὸν ἥλιον, ἐκεῖ ἔφαγαν ἀπὸ τοὺς τορβάδες ποῦ ἐκουβαλοῦσαν, ἐκεῖ ἔκαμαν τὴν φυσικὴν των ἀνάγκην, χωρὶς νὰ διακόψουν τὴν ὁμιλίαν των καὶ χωρὶς νὰ σκεπάσουν τὰς αἰδοῦς των, ἐκεῖ ἀπεκοιμήθησαν ἐπάνω εἰς τοὺς ὑπαιθρίους ἔρωτάς των.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ τίποτε πάλιν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν μικρὸν κάμπον. Οἱ γύφτοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Ἀπὸ μακρὰν ἤκούετο ἓνας ἦχος κουδουνιῶν, σὰν γέλια ποῦ ἐγλεύαζαν, καὶ διεκρίνετο ἓνας σωρὸς ποῦ ἐκινεῖτο, στιγμένος ἀπὸ γαλάζια καὶ ἀπὸ πορτοκαλιὰ σημεῖα, καὶ ἐπήγαινε πρὸς τὴν ἐρημίαν. . . .

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

ΣΑΝ στόματα ὠραῖα νεκρῶν ποῦ δὲν ἐγέρασαν,
καὶ τᾶκλεισαν, μὲ δάκρυα, σὲ μανσωλεῖο λαμπρό,
μὲ ρόδα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια ἰασεμιά—
ἔτσ' ἢ ἐπιθυμίες μοιάζουν ποῦ ἐπέρασαν
χωρὶς νὰ ἐκπληρωθοῦν, χωρὶς ν' ἀξιωθῆ καμμιά
τῆς ἡδονῆς μιὰ νύχτα, ἢ ἓνα πρωτὶ της φεγγερό.

Ἀλεξάνδρεια

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ